

Sygn. akt II C 1012/11

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

II. Dnia 29 lipca 2013 roku

Sąd Rejonowy dla W. M. w W. IIW. C.

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Małgorzata Wert

Protokolant: Łukasz Kosiór

po rozpoznaniu w dniu 22 lipca 2013 roku w W. na rozprawie

sprawy z powództwa W. C.

przeciwko (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W.

o zadośćuczynienie

I. uchyla wyrok zaoczny z dnia 2 lutego 2012 r. w całości.

II. zasądza od pozwanego (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. na rzecz powoda W. C. kwotę 16.500 zł (szesnaście tysięcy pięćset złotych) wraz z ustawowymi odsetkami

a. od kwoty 6.000 zł (sześć tysięcy złotych) od dnia 7 września 2010 r. do dnia zapłaty,

b. od kwoty 10.500 zł (dziesięć tysięcy pięćset złotych) od dnia 30 lipca 2013 r. do dnia zapłaty

III. ustala odpowiedzialność pozwanego (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. wobec powoda W. C. za szkody jakie mogą się ujawnić w przyszłości będące następstwem wypadku do którego doszło w dniu 27 lipca 2009 r. w B..

IV. zasądza od pozwanego (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. na rzecz powoda W. C. kwotę 3.585,36 zł (trzy tysiące pięćset osiemdziesiąt pięć złotych i trzydzieści sześć groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu,

V. nakazuje wypłacić pozwanemu (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. ze środków Skarbu Państwa- Sądu Rejonowego dla W. M. w W. kwotę 150 zł (sto pięćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu nadpłaconej opłaty od sprzeciwu od wyroku zaocznego,

VI. nakazuje wypłacić powodowi W. C. ze środków Skarbu Państwa- Sądu Rejonowego dla W. M. w W. kwotę 339,64 zł (trzysta trzydzieści dziewięć złotych i sześćdziesiąt cztery grosze) tytułem zwrotu zaliczki na poczet wynagrodzenia biegłego.

Sygn. akt II C 1012/11

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 29 lipca 2013 roku

Pozwem z dnia 20 października 2011 roku (data oddania pisma w placówce pocztowej) **powód W. C. wniósł o zasądzenie na jego rzecz od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwoty 6.000 zł wraz**

z ustawowymi odsetkami od dnia 7 września 2010 roku do dnia zapłaty tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę.

Powód wnosił również o ustalenie w wyroku odpowiedzialności pozwanego za szkody, jakie mogą się ujawnić w przyszłości w zw. z wypadkiem, jakiemu uległ powód w dniu 27 lipca 2009 roku, ponadto domagał się zasądzenia na jego rzecz od pozwanego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych lub zgodnie ze spisem, o ile zostanie przedłożony.

W piśmie procesowym z dnia 13 maja 2013 roku (data oddania pisma w placówce pocztowej) **powód rozszerzył powództwo, wnosząc o zasądzenie od pozwanego na jego rzecz kwoty 16.500 zł z odsetkami ustawowymi:**

- **od kwoty 6.000 zł od dnia 7 września 2010 roku do dnia zapłaty,**

od kwoty 10.500 zł od 14-go dnia od doręczenia pozwanemu pisma rozszerzającego powództwo do dnia zapłaty.

(pismo powoda – k. 106-107)

W uzasadnieniu pozwu powód podał, że w dniu 27 lipca 2009 roku na przejściu dla pieszych przy skrzyżowaniu ulic (...) w B. został potrącony przez kierowcę samochodu marki S. (...) o nr rej. (...) oraz, że kierowca tego pojazdu nie zachował szczególnej ostrożności podczas manewru cofania i potrącił powoda poruszającego się przez przejście na zielonym świetle. Powód wskazał, że w wyniku wypadku doznał obrażeń ciała w postaci złamania szyjki kości udowej prawej, uszkodzenia stawu biodrowego prawego oraz licznych otarć i stłuczeń całego ciała. Podnosił też, że obrażenia te wywołują bóle o dużym natężeniu oraz kłopoty z poruszaniem się, tym samym trudności z funkcjonowaniem w życiu codziennym oraz, że nadal odczuwa skutki urazów doznanych podczas wypadku. W dalszej części uzasadnienia pozwu powód wskazywał, że pozwany uznał 15% uszczerbek powoda na zdrowiu oraz, że pozwany wypłacił powodowi 6.000 zł tytułem zadośćuczynienia, która to kwota zdaniem powoda jest kwotą nieodpowiednią w rozumieniu art. 445 § 1 k.c.

Wskazał, że zgodnie z opinią biegłego jego uszczerbek na zdrowiu jest znaczny, zaś inwalidztwo trwałe. Podniósł także, że odpowiednią kwotą zadośćuczynienia winna być kwota 45.000 zł; pomniejszona o 50% z uwagi na przyczynienie się powoda do powstania szkody – winna dać kwotę 22.500 zł, a pozwany wypłacił powodowi kwotę 6.000 zł.

(pozew – k. 2-4) (pismo powoda – k. 106-107)

W dniu 2 lutego 2012 roku tutejszy Sąd wydał wyrok zaoczny uwzględniający powództwo w części dotyczącej zasądzenia kwoty 6.000 zł wraz z odsetkami i kosztami postępowania.

(wyrok zaoczny – k. 41)

Od powyższego wyroku zaocznego pozwany (...) **Spółka Akcyjna z siedzibą w W.** złożył skutecznie sprzeciw, wnosząc o uchylenie wyroku zaocznego i oddalenie powództwa w całości. Pozwany domagał się również zasądzenia od powoda na jego rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych wraz z opłatą skarbową od pełnomocnictwa. W uzasadnieniu wskazał, iż ustalił i przyznał powódce świadczenie z tytułu zadośćuczynienia w kwocie 15.000 zł, dokonując jednocześnie potrącenia z tej kwoty wartości 60% z uwagi na przyczynienie się powoda do powstania szkody. Pozwany wskazywał, że bezpośrednio do wypadku doprowadziła nieprawidłowa jazda powoda jako rowerzysty – zabroniony manewr wjazdu z chodnika na jezdnię w rejonie przejścia dla pieszych.

(sprzeciw od wyroku zaocznego – k. 44-45)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 27 lipca 2009 roku w B., na przejściu dla pieszych przy skrzyżowaniu ulic (...), kierujący pojazdem marki S. (...) o nr rej. (...) M. G. nie zachowując szczególnej ostrożności nie dostosował prędkości w momencie wykonywania manewru cofania w chwili zdarzenia., potracił powoda będącego na przejściu dla pieszych. Powód w momencie wypadku wjechał na przejście dla pieszych na rowerze. W wyniku wypadku powód **W. C.** doznał licznych obrażeń ciała w postaci złamania szyjki kości udowej prawej, stłuczenia kończyny dolnej prawej oraz licznych otarć i stłuczeń całego ciała. Ponadto Sąd ustalił, że powód podczas chodzenia i zmiany pogody odczuwa bóle kończyny dolnej, porusza się o kulach, ma znaczne ograniczenie ruchomości w stawie biodrowym prawym oraz bliznę ok. 20 cm długości. Przebyty przez powoda uraz spowodował wiele cierpień fizycznych. Ze względu na dolegliwości powód nie może już jeździć na rowerze, wymaga pomocy w wykonywaniu niektórych czynności życia codziennego, jak ubieranie się czy robienie zakupów. Uszczerbek na zdrowiu powoda jest znaczny i wynosi 25%, zaś jego inwalidztwo jest trwałe. Pomimo prawidłowo przeprowadzonego leczenia i długiej rehabilitacji, nie odzyskano zadowalającego wyniku terapeutycznego. Rozmiar cierpień i kalectwa powoda jest duży – uraz dotyczy jednego z największych stawów, który pełni podstawową funkcję w motoryce powoda i z tego powodu zmuszony jest do poruszania o kulach. Proces leczenia powoda został zakończony, zaś proces rehabilitacji i usprawniania trwa nadal i będzie trwał przez kolejny rok albo dwa.

(pisemna opinia biegłego chirurga – k. 95-96, zeznania powoda – k. 122-123)

Sprawca wypadku, któremu uległ powód był ubezpieczony od odpowiedzialności cywilnej przez pozwanego (...) S.A. z siedzibą w W. (okoliczności bezsporne).

Pozwany tytułem zadośćuczynienia przyznał powodowi kwotę 15.000 zł tytułem odszkodowania, wypłacając powodowi kwotę 6.000 zł, co pozostało w sprawie okolicznością bezsporną. Pozwany uznał, iż powód w 60% przyczynił się do powstania szkody z uwagi na okoliczności jej powstania.

Sąd ustalił powyższy stan faktyczny na podstawie dokumentów złożonych w niniejszej sprawie, w tym akt szkody i akt dochodzenia o sygn. (...), które Sąd w całości uznał za wiarygodne, gdyż ich autentyczność i treść nie były przez strony kwestionowane, a okazały się być dopuszczonymi jako dowody niezbędne do ustalenia stanu faktycznego, co zostało przez Sąd ocenione na zasadzie art. 230 k.p.c. Ponadto Sąd ustalił powyższy stan faktyczny na podstawie opinii biegłego, którą Sąd uznał za rzetelną, precyzyjnie sporządzoną i w konsekwencji odpowiadającą wyczerpujący sposób na postawione tezy odnośnie kwestii spornych w sprawie. Opinia była należycie pod względem formalnym i merytorycznym uzasadniona, nie była kwestionowana przez strony.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo jest zasadne i zasługuje na uwzględnienie w całości.

W pierwszej kolejności wskazać należy, iż zgodnie z art. 347 k.p.c. po ponownym rozpoznaniu sprawy sąd wydaje wyrok, którym wyrok zaoczny w całości lub części utrzymuje w mocy albo go uchyla go i orzeka o żądaniu pozwu, bądź też pozew odrzuca lub postępowanie umarza.

Nie budzi wątpliwości okoliczność, że pozwany, jako ubezpieczyciel sprawcy szkody, posiada legitymację bierną w niniejszej sprawie jako odpowiedzialny cywilnie względem powoda, stosownie do przepisu art. 9 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. z dnia 16 lipca 2003 r.).

Stosownie do przepisu art. 445 § 1 w zw. z art. 444 k.c. w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia, Sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę. Należy wskazać, że dla ustalenia, że doznana krzywda jest następstwem zdarzeń, o których stanowi art. 445 k.c., i przypisania podmiotowi odpowiedzialności, istotne jest także zastosowanie oznaczonej art. 361 § 1 k.c. koncepcji związku przyczynowego. Dotyczy to zarówno odpowiedzialności za szkodę majątkową, jak i niemajątkową. Krzywda powinna być normalnym następstwem czynu sprawcy. Przy dokonywaniu oceny normalności nie jest konieczne ustalenie, że każdorazowemu zaistnieniu danej przyczyny towarzyszy krzywda (wyrok SN z 28 lutego 2006 r., III

CSK 135/05, LEX nr 201033). Nie jest też konieczne stwierdzenie, że jest to skutek typowy, zazwyczaj występujący. Wystarczy stwierdzenie, że zwiększa się prawdopodobieństwo jego wystąpienia. Krzywda, której naprawienia może domagać się podmiot na podstawie art. 445 k.c., stanowi niemajątkowy skutek naruszenia dóbr osobistych, wywołany uszkodzeniem ciała, rozstrojem zdrowia, pozbawieniem wolności lub skłonieniem za pomocą podstępny, gwałtu lub nadużycia stosunku zależności do poddania się czynowi nierządnyemu. Uszczerbki te mogą polegać na fizycznych dolegliwościach i psychicznych cierpieniach bezpośrednio związanych ze stanem zdrowia, ale też z jego dalszymi następstwami” (A. Olejniczak, „Komentarz do art. 445 k.c.”, Lex 2010).

W ocenie Sądu w niniejszej sprawie powód wykazał bezspornie istnienie związku przyczynowego pomiędzy wypadkiem komunikacyjnym z dnia 27 lipca 2009 roku a negatywnymi skutkami zdrowotnymi powoda. W szczególności udowodnił, że następstwem urazu spowodowanego wypadkiem komunikacyjnym są: uszkodzenia ciała i rozstrój zdrowia. Powód nadal odczuwa konsekwencje zdarzenia drogowego: bóle kończyny dolnej, poruszanie się o kulach, znaczne ograniczenie ruchomości w stawie biodrowym prawym. Powyższe dolegliwości niewątpliwie obniżają jakość życia powoda i uniemożliwiają mu korzystanie z aktywności życiowej, z której korzystał przed wypadkiem. U powoda stwierdzono 25 % trwałe uszczerbek na zdrowiu.

W ocenie Sądu okoliczność krzywdy po stronie powoda nie budzi w świetle powyższego wątpliwości. Przebyte urazy przysporzyły powodowi cierpienia fizycznego. Wypadek komunikacyjny spowodował znaczne pogorszenie komfortu życia powoda, a obecny stan jego zdrowia ujemnie wpływa na zaspokajanie przez powoda jego potrzeb życiowych. Na szczególną uwagę zasługuje również wyjątkowa sytuacja powoda, który jest osoba starszą i schorowaną a więc jego zdolności psychomotoryczne są ograniczone, co potęguje dolegliwości związane z następstwami wypadku, do jakiego doszło w B.. Ponadto powód na skutek wypadku do dnia dzisiejszego korzysta z kuli ortopedycznej, aby móc się poruszać a codzienne czynności sprawiają mu trudności. Biorąc powyższe pod uwagę Sąd uznał, że kwota 16.500 zł stanowi dostateczną rekompensatę krzywdy poniesionej przez powoda. Żądanie zasądzenia zadośćuczynienia w tej wysokości nie może zostać uznane za wygórowane w stosunku do doznanej krzywdy.

Sąd uwzględnił również żądanie pozwu odnośnie zasądzenia odsetek ustawowych stosownie do art. 481 § 1 k.c., zgodnie z którym jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Zgodnie § 2 tego przepisu jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe. Sąd uznał, że w niniejszej sprawie zostały spełnione wszystkie przesłanki uzasadniające uwzględnienie roszczenia powoda o zasądzenie na jej rzecz od pozwanego odsetek za opóźnienie. Zgodnie z przepisem art. 817 § 1 k.c. ubezpieczyciel obowiązany jest spełnić świadczenie w terminie trzydziestu dni, licząc od daty otrzymania zawiadomienia o wypadku. Skoro pozwany uznał swą odpowiedzialność co do zasady i w dniu 7 września 2010 roku przyznał powodowi zadośćuczynienia, stosownie do powołanego przepisu, pozwany pozostaje w opóźnieniu w spełnieniu dochodzonego przez powoda świadczenia. Z tego też względu Sąd zasądził na rzecz powoda od pozwanego kwotę:

- 6.000 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 7 września 2010 roku (data przyznania powodowi zadośćuczynienia) do dnia zapłaty,
- 10.500 zł od dnia 29 lipca 2013 roku (data wydania wyroku) do dnia zapłaty.

Ponadto Sąd w wyroku ustalił odpowiedzialność pozwanego wobec powoda za szkody, jakie mogą się ujawnić w przyszłości, będące następstwem wypadku, do jakiego doszło w dniu 27 lipca 2009 roku w B..

Powyższe żądanie zasługiwało na uwzględnienie. Powód wykazał bowiem, by miał w tym zakresie interes prawny. Wskazać należy, że żądanie takie znajduje swoje oparcie w art. 189 k.p.c., zgodnie z którym powód może żądać ustalenia przez Sąd istnienia lub nieistnienia stosunku prawnego lub prawa, gdy ma w tym interes prawny. Sąd Najwyższy w uchwale 7 sędziów –zawarł zasadę prawną z dnia 17 kwietnia 1970 r. III PZP 34/69 zgodnie z którą „w sprawie o naprawienie szkody wynikłej z uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia zasądzenie określonego

świadczenia nie wyłącza jednoczesnego ustalenia w sentencji wyroku odpowiedzialności pozwanego za szkody mogące powstać w przyszłości z tego samego zdarzenia.”

Pogląd ten został podtrzymany także w zmienionym już stanie prawnym (dodanie art. 442¹ § 3 k.c. przez ustawę z dnia 16 lutego 2007 roku, Dz. U. Nr 80, poz. 538) przez uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 24 lutego 2009 roku w sprawie o sygnaturze III CZP 2/09, w którym stwierdzono, że „pod rządem art. 442¹ § 3 k.c. powód dochodzący naprawienia szkody na osobie może mieć interes prawny w ustaleniu odpowiedzialności pozwanego za szkody mogące powstać w przyszłości.”

Jak wynika z przedstawionych wyżej orzeczeń przyjmuje się, iż żądanie ustalenia odpowiedzialności podmiotu za szkody mogące wystąpić w przyszłości uzależnione jest od wykazania istnienia interesu prawnego. W ocenie Sądu powód w niniejszej sprawie miał interes prawny w podniesieniu wskazanego wyżej żądania. Nie ulega wątpliwości, iż wraz z upływem czasu mnożą się trudności dowodowe, które mogą nawet uniemożliwić dochodzenie przez powoda swoich słusznych praw podmiotowych. Argument ten został dodatkowo wzmocniony przez dodanie § 3 art. 441¹ k.c., który w gruncie rzeczy rozciąga w czasie możliwość dochodzenia roszczenia, uzależniając rozpoczęcie biegu terminu przedawnienia od dowiedzenia się przez poszkodowanego o szkodzie. Dodanie wskazanego przepisu może prowadzić do sytuacji, iż dochodzenie roszczenia odszkodowawczego może mieć miejsce nawet po znacznym upływie czasu od zdarzenia wywołującego szkodę. Dodatkowo wzmocnia to argumentację, wskazującą na trudności dowodowe, pojawiające się wraz z upływem czasu. Kolejną przesłanką, która przemawia za uznaniem za zasadne przedmiotowego żądania jest, fakt iż jak wynika z opinii biegłego, mimo iż proces leczenia został zakończony, proces rehabilitacji i usprawniania trwa nadal i będzie trwał w dalszym ciągu (przez rok lub dwa lata

Powyzsza okoliczność uzasadnia ustalenie odpowiedzialności pozwanej za szkody mogące powstać w przyszłości, mające związek z wypadkiem, jakiemu uległ powód w dniu 27 lipca 2009 roku, aby roszczenia, które z czasem mogą się pojawić nie miały charakteru tylko iluzorycznego, bez możliwości udowodnienia przesłanek warunkujących odpowiedzialność pozwanego.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 2 k.p.c., zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu, zasądzając od pozwanego na rzecz powoda kwotę 3.585,36 zł, na którą to kwotę złożyły się: opłata sądowa od pozwu w łącznej kwocie 825 zł, koszt sporządzenia opinii biegłego w wysokości 360,36 zł oraz koszty zastępstwa procesowego w wysokości 2.400 zł.

Ponadto Sąd, zgodnie z art. 80 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. Nr 167, poz. 1398 ze zm.) zwrócił pozwanemu różnicę między opłatą pobraną a należną z tytułu wniesienia sprzeciwu od wyroku zaocznego.

Jednocześnie Sąd nakazał wypłacenie powodowi z sum Skarbu Państwa – kasy tutejszego Sądu kwoty 339,64 zł z tytułu nadpłaty zaliczki, pobranej na poczet wynagrodzenia biegłego.

Mając na uwadze powyższe, Sąd orzekł jak w sentencji .

Zarządzenie:

Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem proszę doręczyć pełnomocnikom pozwanego i powoda .